

майка разбра. Тя притегли Линка къмъ себе си, цѣлуна я.

Азъ не се шегувамъ, миличка, хайде, облѣчи роклята. Ето, и чорапитѣ, и обувката сж за тебе.

— Хайде, Линке, облѣчи роклята. И чорапитѣ ще обущешъ, и обувката. Вижъ, какви сж хубави!

Магда подскачаше наоколо съ свѣтнали отъ радостъ очи. Линка не упорствуваше вече. Сърдцето ѝ заудря силно, сѣкашъ ще изхвъркне. Измиха я, завързаха голѣма червена кордела въ косата ѝ. Магда ѝ помогна да обуща чорапитѣ и обувката.

— Тъй, изправи се сега. Кой може да каже, че тази е Линка козарчето!

Майката гледаше въ възторгъ стройното красиво момиченце. Заведоха Линка предъ огледалото. Въ първата минута тя не можа нищо да каже. Само гледаше съ широко разтворени очи измитото гладко вчесано момиче. И пакъ се разсмѣ, като се закани съ прѣстъ на момичето въ огледалото:

— Познавамъ те азъ, мислила съмъ за тебе. Сжщо както въ приказката: Селянче и изведнажъ царкиня. Азъ разправяхъ на дѣдо, че може да се случи такова нѣщо, пъкъ той не вѣрва.

— Може, всичко може, момиченцето ми, хайде идете при дѣдо да го зарадвате. Азъ ще ви настигна.

Децата весело припнаха навънъ. Но когато излѣзоха на улицата, Линка се огледа смутено и побѣгна назадъ.

— Не ща, ще ми се смѣятъ!

— Нѣма да ти се смѣе никой; моля ти се, Линке, ще обидишъ мама. Хайде!

Магда хвана Линка подъ ржка и забърза надолу. Иззадъ плетищата занадничаха жени. Тѣ очудено гледаха малката девойка.